

Gerning end at gruble over Forholdet mellem Guld- og Sølvmonnfoden. Derfor beklager jeg ogsaa ligesom det omtalte ærede Medlem, at vi for faa Aar siden ere gaaede med til at udvide vor Statsgæld. Statslaan burde være overflødige i vort Land. Det er tilstrækkelig rigt — det udbiiser Budgettet — til uden at gaa til Statslaan at kunne tilfredsstille de Krav til Arbejders Udførelse, som stilles af Samfundet. Hvorfor vi vedtogte dette Laan, ved det ærede Medlem vistnok bedre end jeg, men det glæder mig at høre, at han selv har fordømt hele denne Transaktion.

Det er 10—12 Aar siden jeg havde den Ære som Medlem den Gang af den jydsk Fællesforening for Agerbruget at rejse Krav om, at Regeringen anskaffede sig en Jordbrugsmi­nister. Naar dette nu efter mange Aars Forløb endelig er naaet, hilser jeg denne Begivenhed med Glæde, og idet jeg ogsaa for min Part ønsker den højtærede Jordbrugsmi­nister velkommen her i Salen, haaber jeg, at det maa lykkes ham at tilfredsstille de Forhaabninger, som Jordbruget ubetinget sætter til hans Virksomhed. Efter hvad den ærede Minister i sin Tid udtalte i Oden­se, tvivler jeg ikke paa, at han har Vilse dertil. Jeg vil haabe, at Begivenhederne ville vise, at han ogsaa formaar at sætte igennem en Del af de berettigede For­dringer, som Jordbruget retter til Tiden og til ham. Med Hensyn til de For­dringer, som Agra­rerne stille til Lovgivningsmagten, maa der jo skelnes mellem to Sider. Den ene ved­rører Jordbruget i sin Almindelighed. Det er For­dringer om, at der fra Lovgivnings­magtens Side gøres, hvad der kan gøres, for at Jordbruget under stiftende Kon­junkturer kan opfylde de Krav, Samfundet maa stille til det, det Krav, at det bestandig kan gaa frem i Dygtighed og Inten­sitet og be­standig kan forøge de Indtægter, hvoraf den stigende Befolkning i Landet skal leve. Jævn­fids dermed gaar en anden For­dring, det er den, at Lovgivnings­magten gør, hvad den formaar, for at komme de øjeblikkelige In­dehavere af Jordbruget til Hjælp. Det er en berettiget For­dring, fordi den Stilling, hvori disse Jordbrugere ere komne, er fra deres Side væsentlig uforskyldt. De uheldige Tider beghndte for Jordbruget for ca. 20 Aar siden, og de ere begrundede ikke alene dert, at hele Udviklingen har ført med sig, at der maatte komme en lavere Pris paa Jordbrugets Produkter, thi det kan ingen hjælpe imod, det er en Følge af Udviklingen, af Kommunikationernes Udvikling og det nære Samliv mellem Jordens forskellige Folk­eslag; men de fremkaldtes i overvejende Grad af Handelskrisen i Halvfjerds­erne,

ved de store pekuniære Ban­skeligheder, som da brød ind over Jordbruget. Det var ikke Jordbrugernes Skyld, at Milliarderne i Tyskland stabte en vild Spekulation, som senere fremkaldte Børs­kriser, der virkede tyn­gende tilbage paa alle Prioritetsforhold i faste Ejendomme, saavel Jordbrugets som Industriens. Det er ikke Jordbrugernes Skyld, at samtid­ig dermed indførte de euro­pæiske Regeringer Overgangen fra Sølv til Guldmonnfoden, hvoraf ubetinget Konsekvensen blev, at de faktisk tilstedeværende Jordbrugere efterhaanden tabte saa at sige den Formue, de selv havde staaende i deres Ejendomme ud over de tilstedeværende Pri­oriteter. Vi kunne naturligtvis ikke komme tilbage derfra, men der burde have været givet Jordbrugerne Kompen­sa­tion for den Overgang, der fandt Sted ved at forandre Sølv­gæld til ligelydende Beløb i Guld. Den berettigede For­dring, som Agerbruget i Djeb­likket stiller, den Hjælp, det forlanger af Lovgivningsmagten, er, at den offentlige Rente bringes ned her i Landet ved de Midler, som staa til Regeringens Raadighed. Den offentlige Rente er for Statens Pa­pirer $3\frac{1}{2}$ pCt., og de Midler, der staa under Regeringens Kontrol, bør selvføl­gelig bringes ned til samme Rente. Der blev af den forrige Justits­minister, Nellesmann, i Fjor her i Salen udtalt, at han ikke vilde gaa med til et saadant Skridt, som han be­tragtede at stikke Haanden i anden Mand­domme. Jeg skal ikke nægte, at det fore­kommer mig at være ikke alene en noget ha­farderet Ytring af en Minister, ja, endog fornærmelig mod dem, der stillede Kravet, men ogsaa vovet paa en Tid, hvor vi se Følgerne af Overgangen fra Sølvmonnfoden til Guldmonnfoden, thi det, der da skete, var et storartet Greb fra Kapitalens Side rundt Europa i alle deres Sommer, som sade inde med faste Ejendomme. Det var en vovelig Ytring af en Minister, der selv var den fornemste Støtte for hele det provisoriske Regimente. Der er saet som Grund til, at Rentefoden for offentlige Kapitaler ikke kunde bringes ned, og det ærede Medlem for Kjøbenhavn­sk 4de Valgkreds (Scharling) udtalte noget saadant i Gaar, at man maatte huske paa, at en stor Del af disse under offentlig Til­syn staaende Kapitalers Rente kom mindre bemidlede Folk til Gode. Jeg tror nu, han tager fejl. De fleste af disse Kapitaler til­høre netop de mere bemidlede Dele af Sam­fundet, men selv om det andet var Til­fældet, maa det dog erindres, at de, der skulle frem­bringe de Bærdier, som skulle dække denne Rente, sidde under lige saa tryk­kede og sørgelige Forhold som de, der skulle hæve